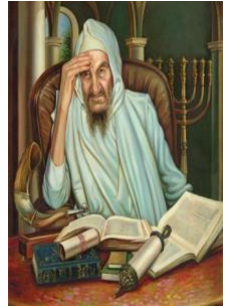

אין לקרוא בזמן התפילה ובזמן קריאת התורה
 העלון מוקדש להצלחת וישועת הרב הגאון יוסף פינטו בן הרבנית זהרי.
 ולרפואת הרב אפרים בן מחבובה, אבשלום בן תריה, אמנון בן עליזה, עומר בן שושנה, יהודה בן שרה,
 אורנית בת שושנה, זר חיה בת ניצה.

להקדשות ולהפצת העלון פנו אלינו במייל Danielbar158@gmail.com
 או בפלאפון : 0523458725

מאמר דניאל לפרשת "קרח"

"ויקח קרח בן יצהר בן קהת בן לוי ודתן ואבירם בני אליאב ואון בן פלת בני ראובן" אם נסתכל היטב, אפשר לראות שיעקב אבינו לא מוזכר כאן, הרי היה צריך להגיד "בן קהת בן לוי בן יעקב", מדוע לא נזכר שמו? מסביר הרב פינטו, שהתשובה נמצאת בדברי רש"י, יעקב אבינו התפלל וביקש רחמים על עצמו מלפני ה' שלא יזכר שמו במחלוקת הזאת. יעקב אבינו ידע, עד כמה קשה בעיני ה' המחלוקת עד כדי כך שלא רצה שאפילו שמו יוזכר בה. ועל כן צריך להשתדל לברוח מהמחלוקת ומכל דבר רע שמרחיק אותנו מה' יתברך.

מסופר, על עגלון בעיר קטנה ברוסיה, שהיה העגלון היחיד בעיר, וכל הנסיעות שהיו לאנשי העיר היו נעשות דרכו. עגלון זה היה חרוץ, וכולם היו מרוצים ממנו. לימים, הגיע עגלון חדש וצעיר לעיר, והחל גם לעבוד בנסיעות, דבר שבא על חשבוננו של העגלון הוותיק. כעס העגלון הוותיק והחל לקנא, הוא קרא לעגלון החדש והחל להתלונן בפניו כי הוא גוזל את פרנסתו, לעומתו טען העגלון הצעיר, כי עבודה רבה יש בעיר, ולשניהם יש מקום לפרנסה. ישבו והתווכחו עד שהגיעו להסכמה, כי העגלון הוותיק ישאל את העגלון הצעיר שאלה בהלכות עגלונים, ואם העגלון הצעיר ידע לענות, ישאר בעיר, ואם לא ידע לענות, יצטרך לעזוב. "אמור נא לי, מה תעשה אם אתה מסיע בעגלה משפחה גדולה עם הרבה מזוודות, וביום חורפי נכנסת בטעות, לדרך שיש בה בוץ רב, והסוסים ואופני העגלה נתקעו בבוץ ולא מצליחים לצאת?" מיד ענה העגלון הצעיר: "אכה את הסוסים חזק בשוט, עד שיתאמצו ויצאו מהבוץ" אמר לו העגלון הוותיק, "הכית, ולא עזר, מה תעשה עוד?" ענה העגלון הצעיר, "אוריד את המזוודות, ולעגלה יהיה יותר קל להיחלץ". אמר לו העגלון הוותיק: "עשית זאת ולא עזר מה תעשה אז?" מיד ענה העגלון הצעיר, "אוריד את כל הנוסעים ואבקש מהם לדחוף את העגלה". אמר לו העגלון הוותיק "עשית זאת ולא עזר, מה עוד תעשה?" התבייש העגלון הצעיר ואמר: "ותר, אין לי מה לעשות". אמר לו העגלון הוותיק "ניצחתי, עכשיו עליך לעזוב את העיר". הסכים העגלון הצעיר לעזוב את העיר, אך בטרם עשה זאת, דרש לדעת מהעגלון הוותיק, מה באמת עושים במקרה כזה, מיד ענה לו העגלון הוותיק: "עגלון חכם לעולם לא נכנס לבוץ מלכתחילה". נלמד מוסר השכל ממעשה זה ונאמר "אדם חכם לא נכנס למחלוקת" אדם חכם מתרחק מהרע ומכל דבר שנגד רצון ה'.

איזור	כניסת השבת	יציאת השבת	ר"ת
ירושלים	19:34	20:25	21:21
ת"א	19:32	20:23	21:18
חיפה	19:35	20:26	21:22
באר שבע	19:31	20:22	21:18

העלון מוקדש לעילוי נשמת : אורלי בת סעידה, נוריה בת נעימה, חנה בת נוריה, רחל שירה בת תמו, שלמה בן נוארה, גרשון בן רחמה, עזרא בן אסתר, אהרון בן חזלה, שלום בן חנדן, חי בן ירדנה, חיים בן עיישה, אליהו בן מרים, אליהו בן רחל, חנניה בן אסתר, שמעון בן עיישה, משה בן גאולה, שלום בן יוסף, זכריה בן ורדה, חיים בן אסתר.

על פי הסוד, המחלוקת של משה רבנו וקרח, היא עוד מהימים של קין והבל. משה רבנו הוא גלגול של הבל. וקרח הוא גלגול של קין. וההוכחה הראשונה לכך, שכאשר קין הרג את אחיו הבל, ה' יתברך אומר לו "כל דמי אחיך צועקים מן האדמה". כלומר הדם של אחיך וצאצאיו נמצאים באדמה, שפכת את דמם. ומה התיקון של קין? שאותה אדמה תבלע אותו ואת כל עדתו וכל מי שהיה במחלוקת. ועל כך עונשו של קרח שהוא בעצם גלגול של קין היה באדמה שתפתח את פיה ותבלע אותו ועדתו. אך ישנה עוד הוכחה לכך. עוד הוכחה לכך, אנו רואים שהמילה "משה" עולה בגימטריה 345 ואילו המילה "קרח" עולה בגימטריה 308. ההפרש ביניהם הוא 37 כמניין "הבל" וזהו משה רבנו גלגול של הבל. ואפשר גם לפרש שישנה עוד סיבה מדוע עונשו של קרח היה שהאדמה תבלע אותו. ה' נוהג עם האדם, מידה כנגד מידה, כמו שקרח פתח את פיו ולא התבייש לדבר על משה רבנו איש האלוקים אז מידה כנגד מידה, שהאדמה תפתח את פיה ותבלע אותו ואת עדתו.

עניין נוסף שאפשר לחזק ולראות, הוא עניין ה"מעשר". כפי שאנו יודעים, אסור לבחון את ה' יתברך ולנסות אותו, אבל בענין אחד ה' אומר לנו "ובחנוני נא בזאת" (גמרא בתענית דף ח') ורבים הסיפורים על אנשים שמעשרים ועוזרים לתלמידי חכמים, לעניים, ליתומים ואלמנות, ורואים שזוכים לעזרה מה' יתברך וזוכים לפרנסה בשפע ולהצלחה רבה ביותר. ונראה משהו נפלא, אם ניקח את המילה "תעשר" ונעשר (נחלק ב 10) נקבל את המילה "מזלך" שהמזל של האדם תלוי במעשר שהוא נותן. ת' זה 400 לחלק ל 10 יוצא 40 כלומר מ'. ע' זה 70 לחלק ל 10 יוצא 7 כלומר ז'. ש' זה 300 לחלק ל 10 זה 30 כלומר ל'. ר' זה 200 לחלק ל 10 זה 20 כלומר כ'. וכך יוצאת המילה - "מזלך". וכמו שהאדם עוזר ומשמח את ילדיו של ה' יתברך, כך גם ה' עוזר וידיאג לאותו אדם מידה כנגד מידה.

הליכותיו והנהגותיו בקודש של סידנא בבא סאלי:

פעם אחת ביקש הבבא סאלי מחתנו שיביא לו דוגמאות של תפילין שנכתבו עם כוונות. החתן נסע לירושלים עיר הקודש אל שלושה סופרים יראי ה' הכותבים תפילין עם כוונות. חזותם החיצונית העידה עליהם כיהודים כשרים וצדיקים. הוא לקח משלושתם פרשיות תפילין כדי להראות לבבא סאלי שיחליט מאיזה סופר לקנות את קלף התפילין. הבבא סאלי קרא מהסופר הראשון ואמר "כל כוונותיו של הסופר הם כוונות של כסף ואין כאן שום כוונות של תפילין לשם שמיים." על הסופר השני אמר "הוא לא יודע לכוון כלל.. ועל הסופר השלישי אמר "הוא לא קידש את שם ה' לפני שכתבו." חתנו נפעם מקדושתו של הבבא סאלי. "כי האדם יראה לעיניים וה' יראה ללבב." בכוח קדושתו וחסידותו ראה הבבא סאלי מה שעין לא רואה, למרות שלא ראה את הסופרים ידע על פי כתב ידם מה היתה כוונתם לפני כתיבת האותיות.

לפני שהזמין הבבא סאלי תפילין אצל סופרים דרש מהם שיכתבו את התפילין בתנאים הבאים: על הסופר לטבול במקווה לפני כתיבת הפרשיות, לכתוב את הפרשיות רק ביום ולא בלילה, שאין קוראים מקרא בלילה ואין כותבים סת"ם בלילה. על הסופר לכתוב את כל הפרשיות היד ללא הפסק דיבור וכן גם על פרשיות הראש, יכתבן ללא הפסק בדיבור. לנהוג כשיטת הרמב"ם בעניין הפרשיות ולא כשיטת הט"ז ולהקפיד לעשות קלף עבה לפרשה קטנה וקלף דק לפרשה גדולה ועוד דברים קדושים שנהג בהם הבבא סאלי הקדוש.

מתורתו של הרב יורם מיכאל אברג'ל זיע"א

כל אדם מורכב מגוף ונשמה, ולגוף בלא הנשמה אין כל ערך, שהרי ברגע שהנשמה עוזבת את הגוף ביום פטירת האדם הרי הוא פטור מכל המצוות, ואינו שווה כלום. מאידך, גם הנשמה לא יכולה בלא הגוף, שהרי רק בעזרתו של הגוף היא יכולה לממש את שליחותה בעולם הזה בעשיית רצון הבורא וקיום מצוותיו, כי רוב כל המצוות נעשות על ידי איברי הגוף הגשמי. (הנחת תפילין על הראש ועל הזרוע, אכילת מצה בפה וכו'), ואם כן גם הגוף וגם הנשמה צריכים זה לזה ללא ספק. אך עיקר עבודת האדם היא להשליט את הנשמה על הגוף, כי עיקרו ומהותו של האדם זוהי נשמתו, ועל שמה הוא נקרא 'אדם', ואילו מהותו ותפקידו של הגוף הוא להיות עבד לנשמה, לשמש אותה ולעשות את כל רצונה כעבד המשמש את אדונו ועושה את כל רצונו. ואם חלילה הגוף רוצה ומתאוה לדברים שהם זרים לנשמה וגורמים לה צער, ואינו משרת את רצון הנשמה הרי הוא בבחינת עבד המורד באדונו. כאשר ישים האדם אל ליבו שימי חייו בעולם הזה הינם זמניים בלבד, וחולפים ועוברים ממש "כצל עובר" (תהלים קמד, ד), כלומר לא "כצלו של כותל או כצלו של אילן, אלא כצלו של עוף בשעה שהוא עף" (בר"ר צו, ב), ממילא יגיע למסקנה שלא משתלם לו לבזבז אותם על ענינים גשמיים ושאר תאוות הגוף שהן חסרות כל ערך אמיתי, אלא לנצל אותם לדברים חשובים וערכיים - לימוד תורה, מצוות, צדקה וגמילות חסדים וכו' - שיוכלו ללוותו לאחר אריכות ימים ולהמליץ בעדו לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא.

הבעל שם טוב הקדוש

היה זה באחד משבתות הקיץ של שנת תקי"ג. אל חצרו של הבעל שם טוב הגיעו לקראת אותה שבת המוני חסידים ותלמידים. בין הבאים היה המגיד ממעזריטש והגאון מפולנאה. אך לצידם של אריות אלה, נכחו גם חסידים פשוטים ולא מוכרים. בהם עובדי אדמה, אנשי מלאכה, בעלי מסחר ועוד.. גם הם האנשים הפשוטים, חשו קירבה ואהבה ענקית לבעל שם טוב, ודבר זה נוצר מכיוון שגם הבעל שם טוב אהב וחיבב את האנשים הפשוטים ועובדי האדמה וקירב אותם אליו. בימים ההם, היה נהוג החלוקה למעמדות. בראש הסולם ניצבו תלמידי החכמים והגאונים. ובתחתית האנשים עמי הארצות וחסרי ההשכלה. אך גישתו של הבעל שם טוב היתה שונה מכך, הוא היה אוהב לערבב בין המעמדות, אצלו לא היתה חשיבות למעמד האדם והשכלתו. ושיטתו של הבעל שם טוב מחקה את המנהג הזה של המעמדות. הבעל שם טוב חיבר בין כולם. הדבר התבטא שלפעמים הבעל שם טוב היה שולח אנשים חכמים ומופלגים בתורה, ללמוד דרך ארץ מאנשים פשוטים עובדי כפיים. בשבת הבעל שם טוב הרשה לכולם להישאר בסעודה הראשונה והשניה. לסעודה השלישית הזמין הבעל שם טוב רק את התלמידי החכמים המופלגים בתורה. כי בסעודה זאת היה מגלה סודות שרק אנשים מיוחדים יכולים לקלוט ולשמע. בסעודה הראשונה, הבעל שם טוב התייחס במיוחד לאנשים הפשוטים, התנהג עימם באדיבות והראה להם חמימות. הבעל שם טוב שירת רק את האנשים הפשוטים הגיש להם לאכול, מזג להם יין. כך התנהג עם הפשוטים גם בסעודה השניה. החסידים הקדושים,

התפלאו ולא הבינו מדוע הבעל שם טוב נוהג עם אותם פשוטי האנשים כך, אך הם שתקו ולא אמרו דבר. כאשר הגיעה הסעודה השלישית, כל החסידים המופלגים נשארו עם הבעל שם טוב לסעודה, ואילו הפשוטים הלכו לבית המדרש. הם הבינו שהם אנשים פשוטים, וידעו שהרב אוהב אותם, אך לא יכולים לשמוע את דבריו כי הם מעל הרמה שלהם. לכן הלכו לבית המדרש לקרוא תהילים כיוון שלא ידעו לקרוא משהו אחר. כעת בסעודה השלישית, כל החסידים המופלגים והחכמים הרגישו הרגשה נהדרת ועילאית, הם סוף סוף הרגישו יחס מהבעל שם טוב, שכן כל הפשוטים בבית המדרש ורק הם נשארו לבדם עם רבם הנערץ. וכמנהג הבעל שם טוב, החלו כולם לשיר שירי שבת, ופתאום הפסיק לשיר וכולם שתקו כדי לשמוע את דברי התורה שיוצאים מפיו הקדוש. "שלום שלום לקרוב ולרחוק ואמרו חז"ל במקום שבעלי תשובה עומדים צדיקים גמורים אינם יכולים לעמוד". אלה היו מילותיו הראשונות של הבעל שם טוב. ככל שהלכו ונתמשכו דבריו, כן הלכה וגברה הפתעתם של הנוכחים. לאחר שהסביר את מעלת חוזרי התשובה, החל להסביר את ההבדל בין החוזרי התשובה לבין האנשים הפשוטים. כולם ידעו שהבעל שם טוב קרא את מחשבותיהם מדוע הוא מראה חיבה לפשוטים, ומדוע משרתם בסעודות הראשונות של השבת.. סיים הבעל שם טוב להסביר מה מיוחד באנשים הפשוטים, ולאחר מכן, החל לשיר וכולם אחריו החלו גם לשיר שירים וניגוני שבת. לפתע הבעל שם טוב הפסיק שוב את השירה, הוא ביקש להראות משהו לתלמידיו, הוא ביקש מכל אחד להחזיק את ידי חברו היושב לידו, כך נוצר מעגל מחובר של כל התלמידים. הבעל שם טוב הורה להם לעצום את העיניים ונכנס עימם גם למעגל. ואז לפתע כאילו עברו התלמידים לעולם אחר. אוזניהם החלו לשמוע קולות של שירה, שירה ערבה ומתוקה. שירה שאין כמוה, קולות מתוקים והרגשה של גן עדן. לאחר כמה דקות של הרגשה נעימה והתרגשות עצומה מאותם שירים, עצר הבעל שם טוב את כל המראה שראו התלמידים, וכולם פתחו את עיניהם שיסביר להם הבעל שם טוב מאיפה הגיעה אותה שירה חזקה ומרגשת ומחזקת שזכו לשמוע זה עתה. אמר להם הבעל שם טוב, השירה ששמעתם כרגע, זה אותם אנשים פשוטים שהלכו מאיתנו ולא יודעים לקרוא דבר אלא רק תהילים. ולכן הקול שלהם של התהילים יוצא מהלב שלהם. מאותו היום התברר לכולם מדוע הבעל שם טוב לא מזלזל ביהודים הפשוטים והחלו תלמידי החכמים לכבד את אותם היהודים הפשוטים.

לזיכוי הרבים והפצת העלון ולהקדשות לעילוי נשמת/לרפואה, או לקבלת חידוש יומי ניתן
לפנות למספר : 0523458725 או במייל : danielbar158@gmail.com

"מי שלומד תורה מתוך גסות רוח, צריך להרבות עליו אהבת ישראל עד שיחוש מעצמו
בחסרונו"

(הבעל שם טוב הקדוש)

שבת שלום ומבורך